

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

ခင်မောင်ညို (ဘောလုံးပေး)

နံနက် နေ့ရက် အစောဆုံး

လူမှုစီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်း

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

အင်မတန်ကျယ်ပြောလှတဲ့၊
 ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သက်ဆိုင်သယောင်ထင်ရတဲ့
 လောကနောက်ကို လိုက်၊လိုက်တာ၊
 ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့၊ ကိုယ်သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ လောက က
 တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းသထက်ကျဉ်း
 ကျုံ့သထက်ကျုံ့ လာတော့တာပါ။
 ကိုယ်လုပ်တာ ဘာမျှအရာမရောက်ဘူး
 ဘာမျှဖြစ်မလာဘူးတွေ ဖြစ်ကရော။
 တကယ်တော့ ကိုယ်ကလဲ အရာမရောက်တာတွေ
 ဘာမျှဖြစ်မလာတာတွေ သွားလုပ်မိတာပါ။
 “ကိုယ်” က စ,လိုက်ကြရအောင်လား

မိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

kmn0003

900.00 Ks

မိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

mgyoe.com

စာနုရွှေငြိမြူရက်အမှတ်
 မျက်နှာပိုးရွှေငြိမြူရက်

မျက်နှာပိုးဒိဋ္ဌိ
 ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်ချုပ်
 စာနုပိုး

၆၅၀/၉၉(၈)
 ၅၃၀/၉၉(၉)

mso
 ဦးကျော်ဌေးမင်း
 (၀၅၉၉၂)
 ဦးအိုင်အေပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၅၆ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း
 ရန်ကင်း
 ဦးတင်အုန်း (၀၉၄၃)
 မိုးမင်းစာပေ
 ၉၃၂ ရိပ်သာလမ်း
 သင်္ဃန်းကျွန်း
 ရန်ကင်း
 ပထမအကြိမ်
 အောက်တိုဘာလ၊ ၀၉၉၉
 ၀၀၀၀
 ၉၀၀ ကျပ်။

၁။	မိုးကြည့်	၇
၂။	ကိုယ့်နှုတ်ဖျားကကိုယ့်နား	၁၁
၃။	ကိုယ်ကစလိုက်ကြရအောင်လား	၁၅
၄။	အစည်းအဝေး	၁၉
၅။	ခရီးသည်	၂၃
၆။	တပည့်အိုင်းစတိုင်း	၂၇
၇။	ရွှေ့နဲ့ငန်း	၃၁
၈။	ရာထူးနှင့်လစာ	၃၅
၉။	လာဘ်ပေးကြသူများ	၃၉
၁၀။	ကျွန်တော်တို့ရဲ့ငန်းများ	၄၃
၁၁။	ဘဝစာမေးပွဲ	၅၁
၁၂။	ဒေါ်လာ (၂၀) - ဒေါ်လာ (၅၀၀၀)	၅၅
၁၃။	ဒီဂရီလွှဲမျက်မှန်တစ်လက်	၅၉
၁၄။	သင်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့	၆၃
၁၅။	ကလင်တန်နှင့် ဒိုင်ယာနာ	၆၇
၁၆။	ဓမ္မဒါန	၇၁
၁၇။	အတွေ့အကြုံနှင့်ဆေးနည်း	၇၆
၁၈။	ပုံဖော်၊ ရှုမြင်၊ ပြင်ဆင်	၈၁
၁၉။	ပုဂံဘက်လှည့်	၈၅
၂၀။	စီးပွားရေးသတင်း	၈၉
၂၁။	ဘယ်သူပြောတာလဲ	၉၃
၂၂။	လူကြီးခိုင်းလို့	၉၇
၂၃။	ကိုယ့်ဆုတောင်းနဲ့ကိုယ်	၁၀၁
၂၄။	မြင်တာရယ် - ရှိတာရယ်	၁၀၅
၂၅။	မျှဝေခံစား	၁၀၉
၂၆။	အပြု၊ အလုပ်၊ အဟုတ်	၁၁၃
၂၇။	ဘယ်သူ့အတွက်လဲ	၁၁၇
၂၈။	ဆွေးနွေးကြရာတွင်	၁၂၁
၂၉။	မန်နေဂျာသုံးယောက်	၁၂၅
၃၀။	ဘွဲ့နှင့်အတွေး	၁၂၉
၃၁။	ဘဝသစ်	၁၃၃
၃၂။	ဝမ်းသာပီတိ	၁၃၇
၃၃။	ဘယ်လောက်အကျိုးရှိသလဲ	၁၄၁
၃၄။	လောကဂီတ	၁၄၅
၃၅။	အဆက်အသွယ်၊ အဆက်အဆံ	၁၄၉
၃၆။	သောကကာကွယ်	၁၅၃
၃၇။	ဖြည်းဖြည်းနော်	၁၅၇

စိတ်ကူးချိုချိုတိုက်ထုတ် စာအုပ်များ

- ၁။ ဒေါ်နုကြည် (မဟာဝိဇ္ဇာ) စိတ်ကူးလိပ်ပြာစာစီစာကုံးများ ၁၅၀ ကျပ်
(စတုတ္ထအကြိမ်)
- ၂။ ခင်မောင်ညို (ဘောဂဗေဒ) သင့်ဖောက်သည်ကိုဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ ၇၀ ကျပ်
(ကုမ္ပဏီများ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊
အရောင်းဆိုင်များနှင့် လုပ်ငန်းသုံးလက်စွဲသဖွယ်
အသုံးပြုလိုသူများအတွက် အုပ် ၂၀ အထက်
ဝယ်ယူလျှင် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းကော်မရှင်ဖြင့်
တိုက်တွင်တိုက်ရိုက်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။)
- စန်းဦး နာနာဘာဝမော်တော်ကား ၁၅၀ ကျပ်
(သရဖူမဂ္ဂဇင်းခန်းဆက်ဝတ္ထုလတ်)
- ၄။ မြင့်စိုးလှိုင် ငှက်တေလေ ၂၅၀ ကျပ်
(ရာဘင်ဒြာနသံတိုင်း-ကဗျာများ)
- ၅။ ခင်မောင်ညို (ဘောဂဗေဒ) ကမ္ဘာ့စီးပွား မြန်မာ့စီးပွား ၂၀၀ ကျပ်
(စာရေးသူ၏ စီးပွားရေးအတွေးအမြင်
ဆောင်းပါးများ)
- ၆။ ဦးဘိုသိန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) ကလေးတို့ပြောဖို့အင်္ဂလိပ်စကား ၁၅၀ ကျပ်
(ကစ်ကစ်နှင့်တစ်တစ် ပါဝင်သည်။)
- ၇။ ဒေါ်နုကြည် (မဟာဝိဇ္ဇာ) တစ်ဆယ့်နှစ်လရသီ စာစီစာကုံးများ ၁၅၀ ကျပ်
(ဆဋ္ဌမအကြိမ်)

၈။ ခင်မောင်ညို (ဘောဂဗေဒ) မန်နေဂျာသို့မဟုတ်
(နိုင်ငံစာအုပ်ပိပေးရေးဗျူဟာနှင့်
စာမျက်နှာ-၃ ဆောင်းပါးများ)

- ၉။ ခင်မောင်ညို(ဘောဂဗေဒ) သင်ဘယ်လောက်အောင်မြင်ချင်သလဲ
သင်ဘယ်လောက်အောင်မြင်နိုင်မလဲ
(အော်ပီကျယ်၏ အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများဖြင့်)
- ၁၀။ မြင့်စိုးလှိုင် ဆန်းစသော်တာ
(ရာဘင်ဒြာနသံတိုင်း - ကဗျာများ)

နို့ကြည့်

(၁)

အိုကလာဟိုးမားတွင် နေထိုင်သော အင်ဒီးယန်းအနွယ်ဝင် အဖိုးအိုတစ်ဦးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ရက်၌ သူပိုင်သည့်မြေကွက်တွင် ရေနံရှာဖွေ တွေ့ရှိသောအခါ ဆင်းရဲသားဘဝမှ သူဌေးအဖြစ်သို့ နေချင်း ညချင်း ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူချမ်းသာသွား သောအခါ တစ်သက်လုံးစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုကို ချက်ချင်း ထပြီ အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ကယ်ဒီလက် အမျိုး အစား ခရီးရှည်သွား ကားကြီးတစ်စီးကို ချက်ချင်းဝယ်သည်။ ထိုခေတ်က ခရီးရှည်သွား ကားကြီးများသည် နောက်ပိုင်းတွင်

မန်နေဂျာသုံးယောက်

ဘီးနှစ်ထပ်တပ်သည်။ သို့သော် အဖိုးအိုက အရှည်ဆုံးကားကို လိုချင်သဖြင့် ဘီးလေးဘီးထပ်တပ်သည်။ ဦးထုပ်ပြားကြီး တစ်လုံးဝယ်သည်။ ထိုဦးထုပ်ကို စိတ်ရှိတိုင်း ဖဲပြားတွေထပ်တပ်သည်။ လည်စီးတစ်ခု ဝယ်စီးသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ဝယ်ဖွာသည်။

ထိုစတိုင်အတိုင်း ကားကြီးပေါ်တက်ပြီး အိုကလာဟိုးမားမြို့ကလေးသို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ သူက လူတိုင်းကို တွေ့ချင်သည်။ သူ့ကိုလည်း လူတိုင်းမြင်စေချင်သည်။ အဖိုးအိုသည် အစကတည်းက အသိမိတ်ဆွေ ပေါများသူဖြစ်သဖြင့် လမ်းမှာတွေ့သမျှ လူတိုင်းကို ဘယ်ဘက်လှည့်နှုတ်ဆက်လိုက်၊ ယာဘက်လှည့် နှုတ်ဆက်လိုက်လုပ်သည်။ တကယ်တမ်း တစ်လမ်းလုံး တစ်ချိန်လုံးလှည့်ပတ်ပြီး စကားပြောသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်မှာ သူ့ကားက မည်သူ့ကိုမျှ မတိုက်မိ။ နေပူပြင်းချိန်၊ လူစည်ချိန်၊ ဖုံထူထူလမ်းကျဉ်းကလေးမှာပင်၊ မည်သူ့ကိုမျှ မတိုက်မိ၊ မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှလည်း မတိုက်မိ။

ဘာကိုမျှ ဝင်မတိုက်မိတာလည်း မဆန်းပါ။ အကောင်းစား အပျံစားကားကြီးကို ရှေ့ကမြင်းနှစ်ကောင်တပ်ကာ ဆွဲခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကားပျက်၍ မဟုတ်ပေ။ အဖိုးအိုက ကားမမောင်းတတ်။ ယုတ်စွာအဆုံး စက်ပင်မနှိုးတတ်။ သော့ကို ဘယ်လိုထည့်ရမည်၊ ဘက်လိုစက်နှိုးရမည်ကိုပင် မသိ။

ကားထဲမှာက မြင်းကောင်ရေ ရာချီသည့်အားတွေ ရှိနေသည်။ သို့သော် အင်ဒီးယန်းအဖိုးအိုက အပြင်မှာရှိသည့်

မြင်းနှစ်ကောင်ကိုသာ သုံးသည်။ ကားထဲက အကောင်းပကတိ ရာပေါင်းများစွာသော မြင်းတွေကိုမသုံး။

(၂)

ထိုအကြောင်းကို ပြောမိကြလျှင် အင်ဒီးယန်းအဖိုးအိုကို ရယ်တတ် ဟားတတ်ကြသော်လည်း အနီးဆုံးက ရယ်စရာ ဟားစရာလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ မေ့နေကြသည်။ ထိုသူမှာ တခြားသူဟုတ်ပါရိုးလား။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ထဲမှာ မြင်းကောင်ရေချိပြီး ခွန်အားတွေ ရှိနေပါလျက်နှင့် အပြင်ကမြင်းနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ အားကိုးချင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ အားမကိုးချင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခိုင်းချင်။ သက်သာသလို အဆင်ပြေသလိုသာ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလိုက်ချင်ကြသည်။ အပြင်လူတွေ ပြင်ပကအားတွေကို အားကိုးချင်ကြသည်။

စိတ်ပညာရှင်များက ကျွန်တော်တို့ပိုင်ဆိုင်သော အစွမ်းအစများ၊ အရည်အချင်းများ၏ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းမှ ငါးရာခိုင်နှုန်းအတွင်းလောက်ကိုသာ အသုံးပြုတတ်သည့် သူတွေဟု ဆိုပါသည်။ ကျန်သည့် ကိုးဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။ နေရင်းထိုင်ရင်း အလဟဿဖြစ်ကုန်သည်။ အသုံးမချသဖြင့် အလဟဿ ဖြစ်သွားရသည်။ အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး၊

သဘာဝ သယံဇာတတွေ မလေလွင့်ရေးတို့ကို၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အပြောများကြသည်။ သို့သော် သယံဇာတတွေ ဖြုန်းတီးတာထက် အစွမ်းအစတွေ အလဟဿ ဖြစ်ရတာက ပိုပြီးများပြားသည်။ အကောင်းဆုံးတေးသီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေ မဖွဲ့နွဲ့ရသေးဘဲ ဂူထဲရောက်သွားတတ်သည်။

သာမန်တွေကြည့်လျှင်၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ရေနံတွင်းရှိ နေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေတွင်းကြီးတစ်တွင်း ရှိနေတာ မသိလိုက် ပဲ သေသွားလျှင် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစွမ်းအစတွေ၊ သယံဇာတ တွေ မသုံးလိုက်ရတာက ပိုပြီးဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စက်နှိုးကြည့်လိုက်စမ်းပါ မိတ်ဆွေ၊ အပြင်ကမြင်းနှစ်ကောင်ကို မဆွဲခိုင်းပါနှင့်တော့။ ကြိုးဖြည်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ်ထဲမှာ မြင်းတွေရာချီပြီး ရှိနေပြီပဲ။

ကိုယ့်နှုတ်ဖျားကကိုယ့်နား

(၁)

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ သူများပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်တတ်ကြတယ်။ ဒါတောင်မှ သူ့ဘာပြောသလဲဆိုတာ နည်းနည်းပဲနားထောင်ပြီး ကိုယ်ဘာပြန်ပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတတ်ကြတာ များတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ စကားကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်နားထောင်ကြည့်ရအောင်

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်”

ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်

ယောက်က ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာက ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင် ပုံသွင်းလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုပြော၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ခိုင်း လိုက်တယ် ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ် ထွက်နေပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန် တော်ဖြစ်သမျှတွေ၊ ကျွန်တော် လုပ်သမျှတွေအတွက်လည်း ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဖန်ဆင်းပေး လိုက်တဲ့၊ ပုံသွင်းပေးလိုက်တဲ့သူတွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေမှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုရာရောက်ပါတယ်။

“သူ - ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးအောင် လာလုပ်နေ ပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးရတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိဘူး။ သူ့မှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သူကလွှမ်းမိုးထားတယ်။

“ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အချိန်မရှိဘူးဗျ”

တစ်ခုခုက ကျွန်တော်ကို လုပ်ခွင့်မပေးဘူး။ အချိန်က လုပ်ခွင့်မပေးဘူး။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော့်မိန်းမသာ ဒီထက်ပိုစိတ်ရှည် မယ်ဆိုရင်၊ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဒါကလည်း ဘေးလူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စွမ်းရည်တွေ၊ အစွမ်းအစတွေကို ကန့်သတ် ထားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

“ကျွန်တော်လုပ်ကို လုပ်ရတော့မယ်”

သနားစရာလေးပါလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ တွေက ဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားလူတွေက ဖြစ်ဖြစ်၊ အခုလို့လုပ်ဖို့

mgjoe.com

ကျွန်တော်ကိုဝိုင်းပြီး ဖိအားပေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကို ရွေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။

ဒီစကားတွေအားလုံးဟာ ဘော်လီဘောပုတ်တဲ့ စကားလုံးတွေ၊ တာဝန်ရှောင်လွှဲတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် တာဝန်မယူတဲ့ ဝေါဟာရတွေ မဟုတ်ပါလား။

(၂)

“ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေလုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာတွေ ရွေးချယ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

“တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်ရွေးချယ်ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်နိုင်ပါတယ်”

“သူတို့က ခွင့်မပြုလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တင်ပြပုံကိုက အားနည်းလို့ပါ”

“ကျွန်တော် သဘောကျ ကျွန်တော်ရွေးချယ် တုံ့ပြန်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ဖို့မလုပ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်... ကိုပိုပြီး သဘောကျပါတယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ကိုလုပ်မယ်”

ဒီစကားတွေကျတော့ စောစောက စကားတွေနဲ့ မ

တူပါဘူး။ ကိုယ့်ဝေါဟာရတွေ၊ ကိုယ့်စကားလုံးတွေကပဲ ကိုယ့် ထွက်ပေါက်တွေ ပေးထားတယ်။ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားတယ်။ ကိုယ်သာလျှင်ကိုယ့်ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ကိုယ်ကပဲ ရွေးချယ်တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ့်မှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်။ တာဝန်လည်းယူတယ်။ အပြင်ကလူတွေ၊ အပြင်ကအရာဝတ္ထုတွေဟာ ကိုယ့်ကိုလာပြီး လွှမ်းမိုးလို့ မရဘူး။ သူတို့ ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ကိုယ်ရောက်မနေဘူး။

(၃)

လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကိုယ့်ဖာသာ ဆင်ခြေပေးတတ်၊ အထောက်အထားပြ ဖော်ပြပါတယ်။ ပြီး တော့ ကိုယ်ပြောတာကိုပဲ ကိုယ့်နားက ယုံနေတတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှုတ်ကလှည့်စားလိုက်၊ နားက လှည့်စားလိုက်နဲ့၊ ကံဆိုး ကြမ္မာဆိုးတွေရဲ့သားကောင်၊ ဂြိုဟ်စီး၊ ဂြိုဟ်နင်းတွေရဲ့ ဓားစာခံ တွေ ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုယ့်နှုတ်ဖျားမှာ ကိုယ့်နားတပ်ပြီး အသေ အချာ နားထောင်ကြည့်လိုက်၊ ပြောကြည့်လို့လိက်ပါ။

ကိုယ်ကစလိုက်ကြရအောင်လား

(၁)

ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေကိစ္စရှိတယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲက အလုပ်တွေရှိတယ်။ နိုင်ငံနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေရှိတယ်၊ နျူကလီးယားစစ်ပွဲတွေ၊ အယ်လ်နီညိုတွေရှိတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေထဲက တချို့တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုမျှစိတ်မဝင်စားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုံးဝ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

ဘာတွေက ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်၊ ဘာတွေက ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ ရွေးချယ် တတ်ကြ၊ ဆုံးဖြတ်တတ်ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်အတွက် သက်ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ကိစ္စတွေဟာ တခြားတစ် ယောက်အတွက် မသက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်နေတတ်တယ်။

မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါ။ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကရော၊ ဘယ် လောက်သက်ဆိုင်သလဲ . . . ။

(၂)

ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ အဝန်း အဝိုင်း လောကကြီးထဲမှာ တချို့ကိစ္စတွေက ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုလုပ်လို့ရတဲ့၊ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ရုံသာဆိုင်ပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် အချိန်တွေ ခွန်အား တွေ ပေးနေမိသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင် တဲ့ ကိစ္စတွေကို အချိန်ပေး အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်နေသလား။

ထက်မြက်တဲ့လူတွေကတော့ သူတို့တတ်နိုင်တာတွေ ကို သူတို့လုပ်နေကြတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်ထွန်းမယ့် ကိစ္စတွေအ ပေါ် အာရုံစိုက်နေကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ အားသစ် ခွန်သစ်တွေ တိုးလာကြတယ်။ သူတို့ ဩဇာသက်ရောက်တဲ့

အဝန်းအဝိုင်း၊ သြဇာသက်ရောက်တဲ့ လောကလည်း ကြီးသည် ထက်ကြီး၊ ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာ ကြတယ်။

ဥပမာ - ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေရင်း၊ ပြုံးပြုံးလေးနေရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုတွေ့တဲ့လူတွေလည်း ပြုံးမိလာကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာတဲ့ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ ဆက်ဆံလို့ကောင်းတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်နေတာ၊ စိတ်ချမ်းသာ အောင်နေတာဟာ အများအကျိုးကို မထိခိုက်စေတဲ့အပြင် အများလည်းကိုယ့်ကြောင့် ကောင်းလာတတ်၊ စိတ်ချမ်းသာလာ တတ်ပါတယ်။

ဒီလိုအလုပ်တွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ခွန်အားစိုက် ရ၊ အချိန်ပေးရပါလိမ့်မယ်။

(၃)

တချို့လူတွေကျတော့ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်မမြင်ချင်ကြ၊ မပြင်ချင်ကြဘူး။ တစ်ခြားသူတွေရဲ့ အား နည်းချက်ကို ကြည့်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြဿနာလိုက် ရှာတယ်။ ကိုယ်ဘာမျှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် ခေါင်း အခြောက်ခံကြတယ်။ ဒီတော့ အပြစ်တင်တဲ့ စကား၊ စွပ်စွဲ တဲ့စကားတွေပဲ ထွက်လာတယ်။ သူများလုပ်သမျှ ကိုယ်ခံနေ ရသလို ဖြစ်နေတယ်။ အချိန်တွေကုန်၊ ခွန်အားတွေကုန်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို ကိုယ်လုပ်ဖို့လည်း အချိန်မရ၊ ခွန်အားလည်း မရှိ။

တချို့လူတွေကျ ကိုယ်ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ လောက
အဝန်းအဝိုင်းက ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ လောက
အဝန်းအဝိုင်းထက် ကျယ်တယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်နေပါတယ်။
ဒါက “အနတ္တ” ဆိုတာလေး မေ့သွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အင်မတန် ကျယ်ပြောလှတဲ့၊ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့၊
သက်ဆိုင်သယောင်ထင်ရတဲ့ လောကနောက်ကို လိုက်၊လိုက်
တာ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ လောကကြီး
တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းသထက်ကျဉ်း၊ ကျုံ့သထက်ကျုံ့လာ တော့
တာပါပဲ။

ကိုယ်လုပ်တာ ဘာမျှအရာမရောက်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်
တာဘာမျှ ဖြစ်မလာဘူးတွေ ဖြစ်ကရော။

တကယ်တော့ ကိုယ်ကပဲ အရာမရောက်တာတွေ၊
ဘာမျှဖြစ်မလာတာတွေ သွားလုပ်မိတာပါ။

“ကိုယ်” ကစ၊ လိုက်ကြရအောင်လား.....။

အစည်းအဝေး

အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ဖို့အတွက် ထိရောက်ထက်
မြက်တဲ့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ ရှိရပါမယ်။ စီမံခန့်
ခွဲသူတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ကြားမှာ လူသိအများဆုံး သမရိုးကျ
ဆက်သွယ်နည်းတစ်ခုကတော့ အစည်းအဝေး တွေပါပဲ။

ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ကိုယ့်လုပ်ငန်း၊ ကိုယ့်အဖွဲ့
အစည်းကို သေသေချာချာ ကျကျနန စီမံနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ပေ
မယ့် အစည်းအဝေးမှာကျတော့ အဆင်ချောချင်မှ ချောတတ်
ပါတယ်။ အစည်းအဝေးရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်
လို့ဖြစ်စေ၊ ထိထိရောက်ရောက် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ဖို့ ဖြစ်
စေ၊ အားနည်းနေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အစည်းအဝေး အစီ

အစဉ်အတိုင်း အထက်အောက် ဆက်ဆံရေးတွေ၊ ချောချော
မွေ့မွေ့ ပြေပြေပြစ်ပြစ် သွားနေမယ်လို့လဲ တွက်ဆထားလို့
မရပါဘူး။

အစည်းအဝေးကို ဦးဆောင်ကျင်းပတဲ့ သူတွေနဲ့
တခြား အစည်းအဝေးတက်သူတွေ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အပြန်
အလှန် ဆက်သွယ်ပြောကြားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ၊ လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းတွေ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ရှိရပါမယ်။ သူ့စိတ်
ကူး သူ့အကြံဉာဏ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ့်အကြံဉာဏ် အပြန်
အလှန် ဖလှယ်နိုင်ရပါမယ်။ ဒါမှသာ ချောမွေ့တဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မယ်။ သတင်းအချက်အလက်တွေ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့်
အစည်းအဝေးကို စီစဉ်ကျင်းပပေးတဲ့သူဟာ နှစ်လမ်းသွား
ဆက်ဆံရေးဖြစ်နေအောင် ဂရုစိုက်ရပါမယ်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ပဲ အစည်းအဝေးကို တစ်ဖက်သတ်
လွှမ်းမိုးထားမယ်၊ ဆက်ဆံရေးလမ်းကြောင်း ချို့ယွင်းအားနည်း
နေမယ်ဆိုရင် ပြည့်စုံတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဖြစ်မလာတတ်ပါ
ဘူး။

တကယ်လို့သာ အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်သူ
တိုင်းက ဆက်သွယ်မှုလမ်းကြောင်း၊ ဆက်ဆံရေးလမ်းကြောင်း
ချောမွေ့စေဖို့ နှစ်လမ်းသွားလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ကြမယ်၊
သတ်မှတ်ထားတဲ့ တာဝန်တွေကို လေးလေးစားစား တိတိ
ကျကျ လိုက်နာကြမယ်ဆိုရင် ထိရောက်ထက်မြက်တဲ့ အစည်း
အဝေးတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။

ချောမွေ့တဲ့ဆက်ဆံရေး လမ်းကြောင်းတွေကို ပိတ်ဆို့တတ်တဲ့ အတားအဆီးတွေ ယေဘုယျအားဖြင့် (၁၁) ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီ (၁၁) ခုကို အုပ်စု (၃) စု ခွဲထားနိုင်ပါတယ်။

အထက်စီးကနေခြင်း

- ၁။ တခြားလူတွေပြောသမျှ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးနဲ့ စီရင်ချက်တွေချနေတာ။
- ၂။ ပြဿနာကို ဂရုမထား၊ လူကိုနှစ်သိမ့်အားပေးနေတာ။
- ၃။ တခြားလူတွေပြောသမျှ -အပြစ်လိုက်ရှာတာ။
- ၄။ ရယ်စရာလိုလိုနဲ့ လှောင်ပြောင်တာ။
- ၅။ မေးခွန်းတွေ လိုအပ်တာထက် ပိုမေးတာ။ ပြောတုန်းက သေသေချာချာ နားမထောင် စိတ်မဝင်စားလို့ မကြားလိုက် ပြောပြီးသားတွေပြန်မေးတာ မမေးသင့်တဲ့မေးခွန်းတွေမေးတာ၊ တစ်ဖက်သား စကားဆုံးအောင် မပြောရသေးပဲ ဖြတ်မေးတာ။

အချက်ပြခြင်း

- ၆။ လမ်းကြောင်းပေးတာ၊ တခြားနည်းလမ်းတွေ ဆွေးနွေးခွင့်မပေးဘဲ လိုက်နာရမယ့် ညွှန်ကြားချက်ကိုပဲ ချပေးတာ။
- ၇။ ခြိမ်းခြောက်တာ၊ (တစ်ဖက်သား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာ

ကွယ်စေတယ်) သူနဲ့ကိုယ် ကွာဟမှုတွေ တိုးလာစေ
တယ်။

၈။ မတောင်းဘဲ အကြံပေးတာ။

ရှောင်ကျဉ်ခြင်း

၉။ ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိတော့ တစ်ဖက်
သား အဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲ၊ အငြင်းပွားစရာတွေဖြစ်။

၁၀။ သတင်းတွေဖွက်ထား၊ ချန်ထား။ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ သိက္ခာ၊
သမာဓိကို မယုံကြည်တာ။

၁၁။ အငြင်းပွားစရာကြုံလာရင် စကားလှီးလွှဲပစ်တာ။

ဒီလိုအားနည်းချက်တွေကို အစည်းအဝေး စီစဉ်သူ
တွေကသိထားမယ်၊ ဆင်ခြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ရည်မှန်း
ချက်ပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် ဆွေးနွေးပြောဆို နိုင်ကြမှာပါ။

ခရီးသည်

(၁)

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘယ်လိုရပ်တည်နေကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်နေကြသလဲဆိုတဲ့အပေါ် မူတည်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြည့်တဲ့နေရာ ပြောင်း ကြည့်လိုက်ရင် အမြင်ပြောင်းတတ်၊ ရှုထောင့်ပြောင်းတတ်၊ ရပ်တည်ချက်ပြောင်းတတ် ကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ မြန် မြန်ပြောင်းပြီး တစ်ခါတလေတော့ ဖြေးဖြေးပဲ ပြောင်းတတ်ကြ ပါတယ်။

သိပ္ပံလောက၊ သိပ္ပံနယ်မှာ တွေးပုံဟွေးနည်း အဟောင်းတွေကို ချိုးဖောက်ရာက တွေ့ရှိမှုအသစ်တွေ၊ တီထွင်မှု

အံ့သစ်တွေ ရရှိလာပါတယ်။ ဒီလို အတွေးပြောင်း၊ အမြင်ပြောင်းတာဟာ သိပ္ပံလောက တစ်ခုထဲအတွက်ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။

(၂)

တစ်ခါက နယူးယောက်မြို့တော် မြေအောက်ရထားပေါ်ကို သားအဖ (၃) ယောက်တက်လာကြတယ်။ အဲဒီသားအဖ (၃) ယောက် တက်မလာခင်တုန်းကဆိုရင် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ပိုင်းဆိုတော့ လူကလည်း ခပ်ရှင်းရှင်း၊ တချို့ကလည်း သတင်းစာဖတ်လို့၊ တချို့လည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်-တချို့လည်း မျက်စိပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။ တကယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဝန်းကျင်လေးတစ်ခုပဲ။

သားအဖ (၃) ယောက်လည်း တက်လာရော၊ ကလေးတွေဆိုတော့ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆော့ကြတာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားကြ၊ စက္ကူလုံးတွေနဲ့ ထုကြ၊ ပစ်ကြ။ ခရီးသည်တွေလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရဘူး။ စက္ကူလုံးတွေ ဒဏ်ခံရတဲ့သူ ခံရနဲ့။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေရဲ့ အဖေက ဟဲ့ - တစ်ခွန်းပြောဖော်မရဘူး။ ခရီးသည်တွေက အတော်လေးစိတ်ဆိုးနေကြပြီ။ နောက်ဆုံးမနေနိုင်တဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး “ခင်ဗျားကလေးတွေက လူတွေကို အတော်ဒုက္ခပေးနေကြပြီ၊ ခင်ဗျားဘာလို့ မထိန်းဘဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတာလဲ” လို့

mgjoe.com

မေးတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကလေးအဖေက သတိပြန်လည်လာ သလို “ခင်ဗျားပြောတာဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ သူ့ အမေဆုံးသွားလို့ ကျွန်တော်ဆေးရုံက ပြန်လာတာ၊ ကျွန်တော် ဖြင့် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကလေးတွေလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပုံမပေါ်ဘူး” တဲ့။

အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ဘေးကဝင်ပြောတဲ့လူဟာ အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အမြင်တွေ ပြောင်းသွား တယ်။ အတွေးတွေပြောင်းသွားတယ်။ ခံစားချက်တွေ ပြောင်း သွားတယ်။ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတွေ ပြောင်းသွားတယ်။ မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ၊ ဂရုဏာတွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ တယ်။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”၊ “စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”၊ “ဘယ်လို များဖြစ်တာပါလိမ့်”၊ “ကျွန်တော်ဘယ်လိုများ ကူညီရမလဲ” နဲ့ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

(၃)

လူပျို၊ အပျိုဘဝကနေ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွား ရင်၊ သားသမီးဘဝကနေ မိဘ ဘဝပြောင်းသွားရင်၊ ကျောင်း သားဘဝကနေ ဆရာဘဝပြောင်းသွားရင် အမြင်တွေ အတွေး တွေ အပြုအမူတွေ ပြောင်းသွားတတ်တယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ ဘဝတနေ ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားတာမျိုး၊ သေမင်းရဲ့

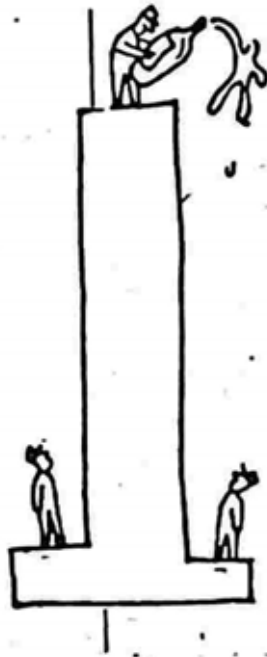
တံခါးဝရောက်သွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပြုန်းကန် အမြင်တွေ
အတွေးတွေ သဘောထားတွေ ပြောင်းသွားတတ်ပါတယ်။
ကိုယ်တစ်သက်လုံး လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေဟာ ဘာမျှအရေး
မကြီးပါလား၊ တမလွန်အရေးအတွက် ဘာမျှ မလုပ်သေးရ
ပါလားနဲ့ ဖြစ်ကုန်တတ်ကြပါတယ်။

သဘောထားတွေ၊ ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ
ပြောင်းတဲ့အခါ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးတွေတော့ ပြောင်းသွား
တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေခံပုံစံပြောင်းတဲ့အခါ၊ ထိုင်တဲ့
နေရာ ပြောင်းကြည့်တဲ့အခါ အမြင်သိသိသာသာ ပြောင်းတတ်
ကြပါတယ်။

ရထားပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေရာကနေ ကြင်
နာစိတ် သနားစိတ်ဖြစ်သွားတာလို ဘယ်နေရာမဆို မြန်မြန်
ဆန်ဆန် သွက်သွက်လက်လက်တော့ ပြောင်းဖို့မလွယ်ပါဘူး။
သားသမီးကနေ မိဘဘဝပြောင်းတဲ့အခါမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း
အမြင်ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အပြောင်းအလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝခရီးမှာ
အမြဲတွေ့နေရတဲ့ ထာဝရတရားတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

တပည့် အိုင်းစတိုင်း

(၁)

ကမ္ဘာကျော် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်းစတိုင်းပြောဖူးတဲ့ စကား တစ်ခွန်းရှိတယ် --

“ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပြဿနာတွေကို အဲဒီပြဿနာတွေကို ဖန်တီးစဉ်က ဉာဏ် အဆင့်လောက်နဲ့ပဲ ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး” တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ပြဿနာတွေ ဖန်တီးတာ၊ ဖန်တီးမိ သွားတာကိုက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဉာဏ်အဆင့်နိမ့်ကျလို့ပါ။ မှား လို့မှားမှန်းမသိ၊ မှားပြောလို့ မှားပြောမိမှန်းမသိ ဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို

ချီးကျူးပူဇော်တဲ့အခါမှာ ဉာဏ်တော်လျင် ရှေ့သွားရှိတဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံလို့ ပူဇော်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ပြဿနာလုပ်ရတာ၊ ပြဿနာဖြစ်သွားတာက လွယ် လွယ်လေးပဲ။ အပေါ်ယံမှာ အလွယ်တကူ ဖြစ်သွားတတ်ပါ တယ်။ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်း တဲ့အခါမှာ အပေါ်ယံကြောဖြေရှင်းလို့ မရကြပါဘူး။ ခပ်ပေါ့ ပေါ့ ဖြေရှင်းလို့ မရပါဘူး။ ဆေးမီးတိုတွေနဲ့ ဖြေရှင်းတဲ့အခါ ပြဿနာက ခဏလေးသက်သာ သယောင်၊ အဆင်ပြေသွား သယောင် ရှိပေမယ့် ရေရှည်မှာမပြေလည်ပဲ ပိုဆိုးတောင် သွားတတ်ပါတယ်။

အိုင်းစတိုင်းရဲ့ စကားကို နီးနီးစပ်စပ် မြန်မာလိုပြန်ရ ရင် “အမေးနွားကျောင်းသား၊ အဖြေဘုရားလောင်း” လို့ ပြန် ရမယ်ထင်တယ်။ နွားကျောင်းသား ဉာဏ်လောက်နဲ့ ပြဿနာ လုပ်လို့ရပေမယ့် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက်က ဘုရား လောင်းရဲ့ ဉာဏ်လောက်လိုမယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဟာ အသုံးမချ ရင်၊ မမြင့်တင်ရင် နွားကျောင်းသားဉာဏ်လောက်ရှိပေမယ့် အသုံးချမယ် မြင့်တင်မယ်ဆိုရင် ဘုရားလောင်းရဲ့ ဉာဏ်မျိုး တွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

(၂)

ပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ဖြစ်ချင်ရင် အဖျက်စွမ်းအားတွေဘေးဖယ်။ အပြုစွမ်းအားတွေ တိုးပွား

အောင်လုပ်။

သားလိမ္မာ သမီးလိမ္မာလေး တစ်ယောက်ရချင်ရင်
ကြင်နာတတ် နားလည်တတ် ဂရုစိုက်တတ် ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်တဲ့ မိဘတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်လုပ်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်ရင် တာဝန်ပိုယူတတ်ရမယ်။ ပိုပြီး ကူညီတတ်ရမယ်။
နှလုံးလှအသုံးကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။

တိုတိုပြောရရင် ပြဿနာရှာတတ်တဲ့၊ ပြဿနာ
လုပ်တတ်တဲ့ဉာဏ်ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်း
တတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိရပေလိမ့်မယ်။

(၃)

အများအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ
လွယ်ချင်ကြ၊ မြန်ချင်ကြ၊ သက်သာချင်တတ်ကြတယ်။ ဒီတော့
ဖြတ်လမ်းတွေ၊ လမ်းတိုတွေ၊ ဆေးမီးတိုတွေကို ကြိုက်တတ်ကြ
တယ်။

ကျွန်တော့် တပည့်လေးတစ်ယောက်က ပြောဖူး
တယ်။ “အမြန်ဆုံးသူဌေးဖြစ်နည်းဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုတွေ့တော့
ကိုင်တောင်မကြည့်ရဲဘူး။ ဘေးလူတွေက ကျွန်တော့်ကို
အချောင်သမားလို့ ထင်သွားမှာပေါ့။ အမြန်ဆုံးသူဌေး
ဖြစ်အောင် လုပ်လို့လည်းမရဘူး။ လုပ်လို့ရလည်း အမြန်ဆုံး
ဆင်းရဲသား ဖြစ်သွားမှာပဲ။ အမြန်ဆုံးသူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ သူ
ကလည်း ဒီလိုစာအုပ် တွေ၊ ဘာတွေဘယ်ဖတ်နေမလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော့်တပည့်ရဲ့ စကားကို သဘောကျလွန်းလို့ ကျွန်တော်
မကြာမကြာ ကိုး ကားမိတယ်။

တစ်ပတ်အပြတ်သင်တန်းတွေ၊ မိုက်ကရိုကူးထား ချဲ့
ထားတဲ့ စာရွက်အတိုလေးတွေ၊ ခုံနံပတ်ထိုး သုံးဆယ့်ကိုးဆို
တဲ့ အချောင်စကားမျိုးတွေ နားခါးလောက်အောင် ကြားနေရ
တဲ့အချိန်မှာ ဘွဲ့နဲ့ပညာအတူတူပဲလို့ ထင်နေကြချိန်မှာ ကျွန်
တော်က ကျွန်တော့်တပည့်ရဲ့ စကားကို အိုင်းစတိုင်းရဲ့ စကား
လောက် တန်ဖိုးထားမိတယ်ဆိုရင် လွန်တယ်လို့ ပြောကြ
မလား။

ရွှေဥနဲ့ငန်း

(၁)

အိစ္စတ်ပုံပြင်ထဲက ရွှေဥ, ဥတဲ့ ငန်းအကြောင်းကို အများသိကြ
 မှာပါ။ မသိသေးတဲ့ သူတွေအတွက် ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင်
 တစ်ခါက ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ငန်းက
 ရွှေဥ, ဥတာကို တွေ့ရတယ်။ ပထမတော့ သူမယုံဘူး။ တစ်
 ယောက်ယောက်က လာနောက်ထားတယ်လို့ ထင်နေတယ်။
 နောက် အဲဒီဥကို ပြကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ရွှေအစစ် ဖြစ်
 နေတယ်။ ပြီးတော့ ပထမတစ်ရက် ထဲမဟုတ်ဘဲ နောက်ရက်
 တွေ့ပါ တစ်နေ့ကို ရွှေဥတစ်လုံး၊ ရွှေဥတစ်လုံး ဥပေးနေတော့
 ပိုပြီးအံ့ဩရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ချမ်းသာလာတယ်။

ချမ်းသာလာတာနဲ့အမျှ လောဘကလည်း တက်လာ
တယ်။ စိတ်ကလည်း မရှည်ချင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငန်းရဲ့
ဗိုက်ထဲမှာရွှေဥတွေ အများကြီးရှိနေပုံရတယ်လို့ ယူဆပြီး
ငန်းကိုသတ်လို့ ဗိုက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရွှေဥတစ်လုံးမှ
မရှိတော့ဘူး။ နောက်ထပ်လည်း မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပဲ။

(၂)

တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ
အကြောင်းအားလျော်စွာ ရွှေဥရတဲ့လယ်သမားတွေ ဖြစ်နေ
တတ်ကြပါတယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ သယံဇာတ
ပေါများကြွယ်ဝတဲ့ ဒီမြေ၊ ဒီရေမှာ မွေးဖွားလာကြတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ ရွှေဥဟာဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ရထားတယ်၊ ဘယ်လိုတိုးပွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လို
အသုံးချရမယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီးမသိကြဘူး။

ရွှေဥကိုဂရုစိုက်ပြီး ငန်းကိုဂရုမစိုက်ရင် ရွှေဥလည်း
ဆုံး၊ ငန်းလည်းဆုံးတတ်ပါတယ်။ တစ်ဘက်ကကြည့်ပြန်ရင်
ရွှေဥထွက်ထွက်၊ မထွက်ထွက် ငန်းကိုပဲ တယုတယ လုပ်နေ
ပြန်ရင် ငန်းကိုကျွေးစရာလည်း ရှိမှာမဟုတ်။ ကိုယ်လည်း
စားစရာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ ထူးချွန်တယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ဆီရောက်
တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ...

ရွှေဥကိုပဲ ဂရုစိုက်တာခေါ်သလား . . . ။
ငန်းကို ဂရုစိုက်တာခေါ်သလား . . . ။

ရွှေဥကိုရော ငန်းရော ဂရုစိုက်တာလား . . .။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟာ စာသိပ်ဖတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေထက်ကို အများကြီးဖတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီက ဘာမျှထူးထူးခြားခြား ထွက်လာတာ၊ ပြောတာဆိုတာ၊ ရေးတာသားတာ ဘာမျှမတွေ့ရဘူး။

နောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရေးလိုက်တာဟောတစ်ပုဒ်၊ ဟောတစ်ပုဒ်နဲ့ ဥတွေတော့ ဥတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေဥမဟုတ်ဘူး။ အနှစ်သာရရှိတာ၊ တန်ဖိုးရှိတာတော့ ထွက်မလာဘူး။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာစာမျှမဖတ်ဘူး။ ဘာသွင်းအားစုမျှ မရှိဘူး။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ဘာမျှမထုတ်လုပ်ပဲ နေလို့ မဖြစ်သလို အကျိုးမရှိတာတွေ၊ အရသာမရှိတာတွေ၊ အပြောင်အပြက်တွေချည့်ပဲ ထုတ်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ရွှေဥတွေဥကြရသလို ရွှေဥတွေဥနိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ထက်မြက်တယ်၊ ထိရောက်တယ်ဆိုတာ၊ ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းအားတို့ရဲ့ အချိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။ သွင်းအားစုနည်းနည်းနဲ့ များများထုတ်လုပ်နိုင်ရင် ထက်မြက်တယ်၊ ထိရောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

(၄)

ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်လိုထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းအားတွေ

ရှိကြသလဲ . . .

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေရှိကြတယ်၊ ငွေကြေးအင်အား
တွေရှိတယ်၊ လူ့စွမ်းအားတွေရှိကြတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ၊
ငွေကြေးအင်အားတွေကို အသုံးချ စီမံတာကလည်း တကယ်
တော့ လူ့စွမ်းအားတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒီစွမ်းအားတွေကို
ကျွန်တော်တို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြမယ်၊ တိုးပွားအောင်
လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ရွှေ့ပြောင်း မှန်မှန်ထွက်လာမှာပါ။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ၊ ငွေကြေးအင်အားတွေ၊ လူ့စွမ်း
အားတွေကို မထိန်းသိမ်း မစောင့်ရှောက်ဘူး၊ တိုးပွားအောင်
မစီမံကြဘူးဆိုရင်ဖြင့် အကျိုးများစရာ မရှိပါဘူး။

(၅)

ရွှေ့ပြောင်းပေးနေတဲ့ ငန်းတွေကို ပစ်ထားကြပါနဲ့။

ရာထူးနှင့်လစာ

ဂျက်၊ ရှိမ်မင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ လူနှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ သူရယ် သူ့ဝန်ထမ်းရယ် ဒါပဲ။ ပထမဆုံး သူ့အတွက် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လိုအပ်လာတုန်းက သူ့ရဲ့အလုပ်ဟာ ကွန်ပျူတာ အစီအစဉ်ရေးဆွဲသူပါ။ အဲဒီလူက သူ့ရဲ့ရာထူးဟာ ဘာလဲလို့ ဂျက်ကိုမေးတော့ ဂျက်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သူ့ရုံးခန်းက မြန်မြန်သွားပြီး ကွန်ပျူတာ ခလုပ်တွေသွားနှိပ်နေအောင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ “ကျုပ်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဥက္ကဋ္ဌဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ လက်ထောက်ပေါ့။ နောက် တစ်ပတ်လောက်လည်းကြာရော၊ ကိုရွှေ

ချောက “ဥက္ကဋ္ဌ၏လက်ထောက်” ဆိုတဲ့ ရာထူးနဲ့လိပ်စာကဒ် ပြားတွေဝေ၊ ဧည့်သည်တွေကို ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ လက်ထောက်ပါဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အံ့အားတွေသင့်လို့ ဒါပေမယ့် နောက်ကာလတွေမှာ ဒီအတွေ့အကြုံကို အခြေခံပြီးတော့ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရသွားတယ်။ နှင်းဆီပန်းကို ဘယ်လိုပဲနာမည်ပေးပေး၊ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် မွှေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတွေက နာမည်လှလှလေးတွေ၊ ရာထူးလှလှလေးတွေ လိုချင်ကြတယ်ဆိုတာ သူသဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို စီးပွားရေးပညာရှင်တွေကလည်း သဘောကျတူလက်ခံ ထားကြပါတယ်။

ပညာရှင်တစ်ယောက်က “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောထားပုံ။ ရှုမြင်ပုံဟာ ကိုယ်ဘာလုပ်သလဲဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကို လူတွေက ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ ရာထူးနဲ့နာမည်လေးပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ်ရဲ့အတ္တကို ထိခိုက်တယ်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကိုလည်း ထိခိုက်တယ်” လို့ ထောက်ခံပါတယ်။

ငွေရေးကြေးရေးဟာ အရေးမကြီးဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ အရေးပါပါတယ်။ ဥပမာ - စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေကြေးလိုအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတိုင်းအတာတစ်ခု၊ အဆင့်အတန်းတစ်ခု အတွက်သာဖြစ်ပြီး အဲဒီအဆင့်ကို ကျော်သွားရင်တော့ ငွေဟာ ဒုတိယနေရာမှာ ရောက်သွားပါတယ်။ ရာထူးနာမည်ဟာ အလုပ်ခွင်အပေါ်မှာ ပိုပြီးစိတ်ကျေနပ်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှုရစေဖို့ အ

mgjoe.com

ထောက်အကူ အများကြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဂျက်၊ ရှိမ်မင်ဟာ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်တွေတုန်းက ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ ရာထူးနာမည်တွေကို ကမ်းပြီး ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာ သက်သာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“အရောင်းသမား” ဆိုတဲ့ရာထူးနဲ့ “အရောင်းမန်နေဂျာ” ဆိုတဲ့ ရာထူးနှစ်ခု ဘယ်ဟာယူမလဲဆိုရင် အရောင်းမန်နေဂျာဆိုတဲ့ရာထူးကို လခနည်းနည်းနဲ့ ယူသူက ပိုပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့အလုပ်မှန်မှန်ဆင်း၊ ရုံးမှန်မှန်တက်ကြသလဲဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ အလုပ်လုပ်ရတာပျော်လို့၊ ရာထူးကောင်းကောင်းရထားတာ ကျေနပ်ကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ “ဒါရိုက်တာ” တို့၊ “မန်နေဂျာ” တို့ ဆိုတဲ့ ရာထူးတွေကို လူတွေကြိုက်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ လက်ထောက်မန်နေဂျာတို့ မန်နေဂျာရဲ့ လက်ထောက်တို့ဆိုတဲ့ ရာထူးတွေရရင်၊ သဘောခွေတတ်ကြပါတယ်။

ပြီးတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေ၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေကလည်း ရာထူးကြီးတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဘယ်လောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်မှုရှိရှိ မရှိရှိ လေးစားတတ်ကြ၊ ရိုသေတတ်ကြပါတယ်။ မန်နေဂျာဆိုတာထက် ဒုဥက္ကဋ္ဌဆိုတာကို ပိုလေးစားတတ်ကြပါတယ်။ အောက်ကရာထူးတွေကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အဲဒီရာထူးကြီးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အခါ အချိန်ပေးပြီး စောင့်ဆိုင်းနိုင်ကြတယ်။ တယ်လီဖုန်းပြန်ဖြေတာကိုလည်း စောင့်နိုင်ကြတယ်။

ဖောက်သည်တွေဆိုတာကလည်း လက်ထောက် မန်
နေဂျာနဲ့တွေ့ဖို့ထက် မန်နေဂျာနဲ့ပိုတွေ့ချင်တတ်ကြတယ်။
တချို့ဆို အလုပ်ထဲမှာ သာမန်ရာထူး(အဖွဲ့ဝင်) လောက်နဲ့
နေတတ်ကြပြီး လုပ်ငန်းပြင်ပက တခြားလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့
အခါ ရာထူးကြီးကြီး ပြတတ်ကြပါတယ်။ ရာထူးမပါတဲ့ လိပ်
စာကတ်ပြားတွေရင် အလုပ်လက်မဲ့လို့ ယူဆတတ်ကြပါတယ်။

အလုပ်ခေါ်ရင်လည်း အရောင်းစာရေးအလိုရှိသည်
လို့ မခေါ်ဘဲ အရောင်းမန်နေဂျာအလိုရှိသည်လို့ ကြော်ငြာရင်
လျှောက်ထားတဲ့သူတွေ ပိုများလာတတ်သလို အရည်အချင်း
လည်း ပိုမြင့်တတ်ကြပါတယ်။

ကဲ... ရာထူးနဲ့လခ ဘယ်ဟာကို ရွေးကြမလဲ . . . ။

လာဘ်ပေးကြသူများ

(၁)

အများအားဖြင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ကိစ္စအကြောင်းပြောရင် လာဘ်ယူသူတွေအကြောင်း ပြောဖြစ်တာများတယ်။ လာဘ်ပေးတဲ့သူတွေရဲ့အကြောင်း သိပ်မပြောဖြစ်ကြဘူး။ အခုတော့ လာဘ်ပေးတဲ့သူတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဝေဖန်လာကြပြီ။ လာဘ်ပေးမှုတိုက်ဖျက်ရေးတွေလည်း လှုပ်ရှားလာကြပြီ။ လာဘ်ယူလို့ ပေးကြရတယ် ဆိုပေမယ့် ပေးတဲ့သူမရှိရင် ယူတဲ့သူလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လာဘ်ပေးတဲ့သူတွေကိုလည်း အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးလေးတွေလို ဆဘောထားလို့မရဘူး။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အစိုးရအရာထမ်း၊ ဝန်ထမ်း

တွေ့ကြောင့် ပေးရတာပါ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် မျက်နှာသာရချင်လို့ အခွင့်အရေးရချင်လို့ ပေးရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

သေချာပေါက်ပြောနိုင်တာက လာဘ်ပေးသူပဲဖြစ် ဖြစ်၊ လာဘ်ယူသူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘက်ကနေနေ အများပြည် သူရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်စေတယ်။ တရားမျှတတဲ့ ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားမှုတွေကို ထိပါးတယ်။ သယံဇာတတွေကို လေလွင့်ဆုံးရှုံးစေတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းတွေကို ထိခိုက် တယ်။ လူတွေခံစားနေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ၊ ဝေဒနာတွေကို တိုးပွားစေတယ်။

ဥပမာ - ဥရောပဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံ က ဝန်ကြီးတစ်ယောက် အရေးပေါ်လိုအပ်နေတဲ့ ဆေးဝါးတွေ ဝယ်ယူဖို့၊ နိုင်ငံတကာကရတဲ့ အထောက်အပံ့တွေကို ဘယ်လို သုံးစွဲကြမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးကြတယ်။ တကယ်လို့ အစွမ်း ထက်တဲ့ ခေတ်မီဆေးဝါးတွေကို မဝယ်ပဲ ပေါပေါလောလော နဲ့ရတဲ့ သက်တမ်းကုန်ဆေးတွေ၊ ခပ်ညံ့ညံ့ဆေးတွေကို ဝယ် မယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီလည်း အကျိုးရှိ၊ အဲဒီဝန်ကြီးလည်း အကျိုး ရှိ၊ ဒါပေမယ့် ဝေဒနာရှင်တွေက ထိုက်သင့်တဲ့ ဆေးဝါးပြုစု ကုသမှုမခံကြရလို့ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ လာဘ် ယူသူပဲ တာဝန်ရှိတယ်၊ လာဘ်ပေးတဲ့သူပဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ။

လာဘ်ယူတဲ့သူတွေဘက်ကိုကြည့်ရင် အရှေ့ဥရောပ နဲ့ ဗဟိုအာရှက အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ အများဆုံးဖြစ်တယ်။

လာဘ်ပေးတဲ့သူတွေကတော့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံတွေက လာဘ်ယူမှုတွေကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုနေကြတဲ့ စက်မှုနိုင်ငံကြီးတွေ အခြေစိုက်ကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ လာဘ်ပေးတဲ့သူတွေက ကိုယ့်လူတွေဖြစ်နေလို့ မပြောကြတာလား။

ဥပမာ - အာဖရိကမှာ ဖြစ်နေတဲ့ လာဘ်ယူမှုတွေ ဆန့်ကျင်နိုင်မိနင်းရာမှာ အထောက်အကူပေးမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ လာဘ်ပေးမှုကို ဟန့်တားထားတဲ့ ဥပဒေမရှိဘူး။ လာဘ်ပေးတဲ့ငွေတွေကို တရားဝင်ပေးရတဲ့ငွေတွေလို စာရင်းထဲမှာ စရိတ်စကအနေနဲ့ ထည့်ပြရင် အခွန်ဆောင်ရတာ သက်သာမယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ မီးစတစ်ဘက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဘက်ဆိုသလို တစ်ဘက်က လာဘ်ယူတာဆန့်ကျင်ပြီး တစ်ဘက်က လာဘ်ပေးတာကိုအားပေးတာ တွေ့ရမယ်။ ဒီတော့ လာဘ်ယူတာတွေကို တိုက်ဖျက်ဖို့လိုသလို၊ လာဘ်ပေးတာတွေကိုလည်း မျှမျှတတ တိုက်ဖျက်ဖို့လိုလာတယ်။

(၂)

လာဘ်ပေးသူတွေကို ဆန့်ကျင်မယ်လို့ ဥပဒေအရ ကို သတ်မှတ်ထားနိုင်တဲ့ နိုင်ငံကလည်း ခပ်ရှားရှား။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာတော့ ပြည်ပမှာလာဘ်ပေးတာကို ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ နိုင်ငံအတော်တော်များများကတော့ ဂျာမဏီလိုပဲ၊ လာဘ်ပေးတဲ့စရိတ်ကို ဆောင်ရမယ့်အခွန်ထဲက နှုတ်လို့ရတယ်။